

Sygn. akt III AUa 966/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Lublinie

sprawy R. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o umorzenie należności z likwidowanego funduszu alimentacyjnego

na skutek apelacji R. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 21 września 2017 r. sygn. akt VI U 1314/16

I. oddala apelację;

II. przyznaje adwokat J. K. prowadzącej Kancelarię Adwokacką (...) w R. przy ul. (...), (...)- (...) R., od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Radomiu) kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy R. R. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Jacek Chaciński Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 966/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2016 r. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako Likwidator Funduszu Alimentacyjnego odmówił R. R. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty

świadczeń z funduszu oraz 5 % opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej wysokości 61 171,54 zł.

Odwołanie od wskazanej decyzji złożył wnioskodawca domagając się jej zmiany i umorzenia w całości powyższych należności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 21 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Radomiu w punkcie I oddalił odwołanie R. R. od zaskarżonej decyzji, zaś w punkcie II przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu na rzecz adwokat J. K. z Kancelarii Adwokackiej w R. kwotę 180 zł wraz z 23 % podatkiem od towarów i usług w kwocie 41,40 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

R. R., urodzony (...), wyrokami Sądu Rejonowego

w K.: z dnia 19 października 1992 r. w sprawie sygn. akt III RC 496/92 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 30 października 1992 r.), z dnia 6 października 1993 r. w sprawie sygn. akt III RC 439/93 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 22 października 1993 r.), z dnia 4 lipca 1996 r. w sprawie sygn. akt III RC 264/96 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 19 lipca 1996 r.), z dnia 10 lutego 1997 r. w sprawie syn akt III RC 41/97 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 4 marca 1997 r.), z dnia 28 maja 2002 r. w sprawie sygn. akt III RC 146/02 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 6 czerwca 2002 r.) oraz wyrokami Sądu Okręgowego w Radomiu: z dnia 10 maja 2000 r. w sprawie sygn. akt I C 866/99 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 18 maja 2000 r.), z dnia 27 kwietnia 2001 r. w sprawie sygn. akt I C 866/99 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 29 maja 2001 r.), z dnia 28 maja 2002 r. w sprawie sygn. akt III RC 146/02 (zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 6 czerwca 2002 r.), został zobowiązany do zapłaty alimentów (k. 196 akt ZUS). W okresie od lipca 1993 roku do kwietnia 2004 roku świadczenia były wypłacane w jego zastępstwie z funduszu alimentacyjnego. Łączna kwota należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu wynosi 61 171,54 zł.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że decyzją z dnia 11 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. rozłożył R. R. należności z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego na raty po 100 zł każda (k. 244 akt ZUS). W dniu 22 października 2013 r. odwołujący się złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniosek o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego (k. 1–4 tomu I akt ZUS). Decyzją z dnia 16 grudnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił umorzenia tych należności (k. 29 – 30 tomu I akt ZUS). Na skutek odwołania wnioskodawcy od tej decyzji wyrokiem z dnia 1 września 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI U 134/14 Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie R. R.. Apelacja ubezpieczonego od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa 970/14 (k. 32, 36-38 akt VI U 134/14, k. 57, 60-61 akt III AUa 970/14).

Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 20 sierpnia 2015 r. A. R. (1), działając jako pełnomocnik R. R., wniosła do organu rentowego o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Decyzją z dnia 22 września 2015 r. odmówiono wnioskodawcy umorzenia przedmiotowych należności w łącznej kwocie 62 071,54 zł (k. 120-122 tomu I akt ZUS). W wyniku złożenia następnego wniosku o umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego została wydana zaskarżona decyzja.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że R. R. ma obecnie (...) lat, nie pracuje – poszukuje pracy. Utrzymuje się z renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie 818,12 zł brutto miesięcznie, która ulega pomniejszeniu z powodu potrącania należności alimentacyjnych o kwotę 335,06 zł miesięcznie. Otrzymuje także dodatek mieszkaniowy w kwocie 74,22 zł miesięcznie oraz pomoc z Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w K. w postaci bezpłatnych posiłków (decyzja o waloryzacji renty z dnia 1 marca 2017 r., decyzja Burmistrza Gminy K. z dnia 17 lutego 2017 r., k. 53 – koperta, zaświadczenie z Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w K. z dnia 12 sierpnia 2016 r. – k. 22 tomu II akt

ZUS). Wnioskodawca prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Mieszka sam w mieszkaniu o powierzchni(...) o wartości około 30000 zł, które stanowi jego własność. Wydatki związane z utrzymaniem gospodarstwa domowego wynoszą łącznie około 288,63 zł (oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania – k. 7-11, zawiadomienie z Biura (...) – k. 23 tomu II akt ZUS; faktury i rachunki – k. 17 i k. 24 tomu II akt ZUS).

Sąd Okręgowy wskazał, że orzeczeniem wydanym w dniu 22 lipca 2007 r. przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. R. R. zaliczony został do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe (k. 14 akt VI U 134/14). W okresach: od dnia 14 maja 1997 r. do dnia 24 czerwca 1997 r., od dnia 11 kwietnia 2002 r. do dnia 19 kwietnia 2002 r., od dnia 24 listopada 2006 r. do dnia 8 grudnia 2006 r., od dnia 2 września 2007 r. do dnia 14 września 2007 r., od dnia 15 czerwca 2010 r. do dnia 8 lipca 2010 r. wnioskodawca przebywał na leczeniu w Samodzielnym Wojewódzkim Publicznym Zakładzie (...) im. dr B. B. w R. – po raz ostatni z rozpoznaniem „organiczne zaburzenia zachowania i emocji, (...) z elementami majaczenia (...)”. Od dnia 8 marca 2017 r. do dnia 17 marca 2017 r. był leczony w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów(...)w K. z powodu napadowego nawrotnego zaburzenia rytmu serca. W utrzymaniu pomaga mu matka A. R. (2) (zaświadczenie z Wojewódzkiego Publicznego Zespołu (...) im. dr B. B. w R. z dnia 15 stycznia 2014 roku – k. 9 akt VI U 134/14, karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 41-42, zeznania świadka A. R. (2) – zapis płyty CD – k.48).

Powołując się na treść art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz.1518 ze zm.) Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu. Do skorzystania z instytucji umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie jest przy tym konieczne kumulatywne wystąpienie przesłanek przewidzianych w w/w przepisie – zarówno w zakresie sytuacji zdrowotnej, jak i rodzinnej zobowiązanego dłużnika. Za przypadki szczególnie uzasadnione związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego należy jednocześnie uznać niezależne od zobowiązanego alimentacyjnie sytuacje losowe lub nadzwyczajne, które sprawiają, że nie jest on w stanie na bieżąco ani w dającej się przewidzieć perspektywie regulować obarczających go zaległości alimentacyjnych bez uszczerbku dla jego zdrowia oraz naruszenia innych istotnych dóbr najbliższych członków jego rodziny.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie stanowią szczególnie uzasadnionego przypadku, o którym mowa wyżej. Wprawdzie skarżący ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności, a także leczył się psychiatrycznie, nie jest to jednak tożsame z uznaniem, iż utracił zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. W obecnej chwili R. R. co prawda nie pracuje i utrzymuje się wyłącznie

z renty oraz wsparcia udzielanego przez podmioty pomocy społecznej, jednak wiek wnioskodawcy i jego schorzenia nie eliminują go z rynku pracy, a zatem, w ocenie

Sądu, w dalszym ciągu istnieje realna możliwość spłaty długów alimentacyjnych.

Sąd podkreślił, że spłata powyższego zadłużenia nie musi być dokonana jednorazowo, a może być – na wniosek skarżącego, rozłożona w czasie. Nie ulega wątpliwości, że obecna sytuacja finansowa wnioskodawcy jest trudna, jednak nie może to stanowić przyczyny umorzenia jego zobowiązania alimentacyjnego. Zdaniem Sądu także obecny stan zdrowia wnioskodawcy nie stanowi przesłanki do dokonania takiego umorzenia. Sąd zwrócił uwagę, iż ostatni raz z powodu choroby psychiatrycznej odwołujący się przebywał w szpitalu w 2010 r. i od ostatniej sprawy sądowej o sygn. akt VI U 134/14 zakończonej wydaniem wyroku oddalającego odwołanie w dniu 1 września 2014 r. jego stan zdrowia nie uległ pogorszeniu.

Sąd miał również na uwadze, że konieczność spłaty zadłużenia wobec funduszu alimentacyjnego jest konsekwencją wieloletniego niewywiązywania się przez skarżącego z obowiązku alimentacyjnego przede wszystkim względem swoich dzieci, które nie były w stanie utrzymać się samodzielnie. Sąd Okręgowy zaznaczył, że odwołujący się nie ma obecnie nikogo na utrzymaniu oraz nie posiada innego zadłużenia, a w szczególności takiego, przed którym musiałby

ustąpić dług wobec likwidatora funduszu alimentacyjnego. Wnioskodawca jest również właścicielem mieszkania położonego w K..

W ocenie Sądu pierwszej instancji sytuacja R. R. pozwala uznać, że posiada on realne możliwości spłaty długów alimentacyjnych (choćby rozłożonych w czasie). W związku z tym nie powinien być premiowany umorzeniem należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu biernej postawy lub bezzasadnego oczekiwania, że jego długi alimentacyjne zostaną umorzone kosztem stron lub innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych z uszczupleniem funduszy tego systemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt I UK 119/10, LEX nr 686798).

Sąd podkreślił, że sytuacja wnioskodawcy była już przedmiotem analizy Sądu Okręgowego w Radomiu, który to wyrokiem z dnia 1 września 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI U 134/14 oddalił jego odwołanie, zaś Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 970/14 oddalił apelację R. R. od tegoż rozstrzygnięcia. Jednocześnie sytuacja materialna jak i zdrowotna wnioskodawcy od tego momentu nie zmieniła się w stopniu, który pozwalałby na odmienną jej interpretację i umorzenie zaległości strony względem likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika reprezentującego powoda z urzędu Sąd pierwszej instancji przyznał stosownie do § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz.1801 ze zm.).

Apelację od przedmiotowego wyroku wniósł R. R. zaskarżając wyrok w punkcie I i zarzucając:

1. obrazę przepisu postępowania mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie jednostronnej i niepełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadka – A. R. (1) - oraz dokumentacji z (...) w K., podczas gdy kompleksowa ocena tychże dowodów dokonana w powiązaniu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego winna prowadzić do wniosku, że R. R. z uwagi na stan zdrowia i łączące się z nim koszty leczenia nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić usprawiedliwionych potrzeb, wymaga stałego wsparcia materialnego ze strony osób trzecich i nie ma realnej możliwości spłaty zobowiązań na rzecz likwidowanego funduszu alimentacyjnego bez poważnego uszczerbku dla własnej egzystencji;

2. będącą skutkiem wadliwej oceny materiału dowodowego - obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1518) przejawiającą się w niesłusznym uznaniu, iż w wypadku R. R. nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w powołanej regulacji, co skutkowało niezastosowaniem przez Sąd Okręgowy tegoż przepisu w sytuacji, gdy zważywszy na całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie trudną sytuację osobistą i materialną wnioskodawcy, która nie rokuje poprawy, zasadnym było umorzenie całości zobowiązań R. R. na rzecz likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

W uzasadnieniu apelant podnosił, że Sąd zbagatelizował zeznania matki wnioskodawcy, z których wynika, iż stan zdrowia odwołującego się jest poważny i stale się pogarsza. Cierpi on na wiele przewlekłych schorzeń, a na przestrzeni lat był wielokrotnie hospitalizowany. R. R. nie jest w stanie sam zabezpieczyć swoich usprawiedliwionych potrzeb. Bez wsparcia matki i podmiotów trzecich nie dałby sobie rady. Sąd nie przypisał również dostatecznego znaczenia dokumentacji nadesłanej przez (...) w K., z której wynika, że wnioskodawca od dłuższego czasu korzysta z pomocy społecznej, a jego sytuacja od wielu lat jest już trudna. Skarżący wskazał, że zważywszy na wysokość środków, jakie pozostają mu po wszelkich potrąceniach – niespełna 340 zł miesięcznie - przyjąć należy, iż ma on do dyspozycji kwotę poniżej tzw. minimum egzystencji, Tym samym nie ma realnej możliwości spłaty zadłużenia wobec funduszu alimentacyjnego.

Wskazując na powyższe zarzuty i okoliczności R. R. domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez uwzględnienie odwołania wnioskodawcy w całości i umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5 % opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością tegoż funduszu. Odwołujący się wnosił również o orzeczenie o kosztach postępowania, w tym o kosztach pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu.

Zdaniem Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i w oparciu o ustalony w wyniku tej oceny stan faktyczny prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy dochodząc do wniosku, iż nie zostały spełnione warunki do umorzenia R. R. należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego określonej w decyzji Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 2016 r.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podkreślić należy, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia wskazanego przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732). Apelujący nie wykazał zaś, aby ustalając stan faktyczny w wyniku przeprowadzonej oceny dowodów Sąd Okręgowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Należy zauważyć, iż zgromadzone dowody, w tym zeznania matki wnioskodawcy, zostały uznane przez Sąd za wiarygodne i stały się podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Pewnym stwierdzeniom świadka oraz okolicznościom wynikającym ze zgromadzonej dokumentacji Sąd pierwszej instancji nadał jednak inne znaczenie prawne niż oczekiwaliby ubezpieczony. Także oceny zawarte w relacjach matki nie mogły być wiążące dla Sądu, który był zobowiązany do samodzielnego ustalenia czy zaistniał „szczególnie uzasadniony przypadek” pozwalający na umorzenie należności R. R. wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej wykładni art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 roku, poz. 1518 ze zm.) powołując się na bogate orzecznictwo i szczegółowo odnosząc się do wielokrotnie interpretowanego w judykaturze pojęcia „szczególnie uzasadnionych przypadków związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu”. Sąd Apelacyjny przyjmuje te rozważania za własne.

Wypada jedynie podkreślić, że regułą jest egzekwowanie należności od dłużników alimentacyjnych, natomiast umorzenie należności może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach rozumianych jako sytuacje nadzwyczajne, wyjątkowe, nietypowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. akt I UK 119/10, LEX nr 686798). Jak argumentował Sąd Okręgowy do przyjęcia, iż zachodzi "szczególnie uzasadniony przypadek" pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza nawet ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007 r., III AUa 336/06, LEX nr 446757). Przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu alimentacyjnego nie wyczerpuje również sam fakt, iż zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji, co prowadzi do niemożliwości zaspokojenia podstawowych jego potrzeb bytowych. Brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna jest bowiem okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następowało tylko wówczas, gdy dłużnik nie miał majątku ani dochodów

podlegających egzekucji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 2138/13, LEX nr 1483725).

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji R. R. należy uznać, że nie mamy do czynienia ze „szczególnie uzasadnionym przypadkiem”, o którym mowa w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2015 roku, poz. 114 ze zm.), co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji. Schorzenia, na które cierpi odwołujący z pewnością powodują pewne ograniczenia w zarobkowaniu oraz codziennym funkcjonowaniu, jednakże nie są one na tyle dotkliwe, aby na stałe uniemożliwiały wykonywanie jakiejkolwiek pracy zarobkowej, chociażby dorywczej. Także podnoszona w apelacji okoliczność, iż na przestrzeni ostatnich lat ubezpieczony był wiele razy hospitalizowany nie przesądza o tym, że w przyszłości nie będzie on w stanie spłacać należności na rzecz likwidowanego funduszu alimentacyjnego. W ciągu ostatnich kilku lat wnioskodawca przebywał bowiem w szpitalu zaledwie dwukrotnie i nie były to długie okresy leczenia. Nie wyłączały go zatem długotrwałe z aktywności na rynku pracy.

Względem wspierania odwołującego się przez osoby trzecie i korzystania przez niego ze wsparcia oferowanego przez ośrodki pomocy społecznej należy wskazać, iż nie oznacza to, że wnioskodawca nie byłby w stanie lepiej sobie radzić w codziennym funkcjonowaniu, gdyby w większym stopniu wykorzystał swoje możliwości zarobkowania i intensywniej poszukiwał jakiegokolwiek zatrudnienia. Pomimo problemów zdrowotnych nie jest on bowiem osobą całkowicie niezdolną do pracy. Nie utracił zatem perspektyw na poprawę swojego stanu materialnego.

Jak słusznie zauważył również Sąd Okręgowy w ostatnim okresie nie zaszły w życiu R. R. istotne zmiany związane z nagłym pogorszeniem się jego sytuacji rodzinnej lub zdrowotnej. „Szczególnie uzasadnione przypadki” w rozumieniu art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych to natomiast sytuacje nadzwyczajne, powstałe w wyniku zdarzenia niezależnego od zobowiązanego, w następstwie którego jego sytuacja uległa takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. III AUa 472/15, Legalis nr 1398967).

Podsumowując należy stwierdzić, iż zarzuty sformułowane w apelacji muszą być uznane za chybione. Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął bowiem, że interpretacja obowiązujących przepisów prowadzi do wniosku, iż w sytuacji odwołującego na dzień wydania decyzji nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek związany z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego do alimentacji uzasadniający umorzenie należności na rzecz likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Zaskarżone orzeczenie Sądu pierwszej instancji winno się zatem ostać jako prawidłowe.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił złożony środek odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym nastąpiło na zasadzie § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz.1714 ze zm.).